

яка визначає порядок застосування міжнародних актів, а також наслідків за їх порушення з врахуванням характеру національної правової системи, історичних особливостей, традицій, рівня розвитку економіки, культури та вже встановленого рівня співробітництва України з міжнародним співтовариством. При виборі способу імплементації необхідно враховувати всі обставини, за яких відбувається даний процес, наявність на національному рівні норм права, що тією чи іншою мірою регулюють дані відносини з метою недопущення виникнення колізій між нормами національного та міжнародного права.

Не менш важливим кроком є удосконалення форми парламентського контролю за станом виконання Україною своїх зобов'язань за відповідними ратифікованими міжнародними договорами, а також забезпечення виконання відповідними державними органами обов'язкового опублікування текстів чинних міжнародних договорів у офіційних виданнях.

Міжнародно-правова практика, незважаючи на наявність значної кількості труднощів, що виникають під час імплементації державами норм міжнародного права у національне законодавство, підтверджує ефективність результатів цього процесу. Проте не слід забувати, що запровадження норм міжнародного права у національне законодавство є досить складною справою. У цьому випадку не потрібно поспішати і копіювати готові тексти. Необхідно ретельно з'ясовувати потреби у майбутньому законодавчому регулюванні, беручи до уваги існуючі реальні умови та ситуацію, яка склалась, відповідно зацікавленість у прийнятті відповідних законодавчих актів, а також потрібно враховувати особливості українського менталітету та історичного розвитку.

Коваленко О. С.

*студент, Національний університет «Юридична академія
України імені Ярослава Мудрого»*

МІЖНАРОДНІ ДОГОВОРИ І ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ

Міжнародне право застосовується у відносинах між його суб'єктами. Основними серед яких є держави, до яких безпосередньо адресуються його норми у формі договорів. При цьому органу,

який би мав право забезпечувати дотримання норм міжнародного права у світовому співтоваристві та мав би статус міжнародного практично не існує. Отже, якщо норми міжнародного права можуть бути приведені в дію, їх потрібно вводити через законодавство окремих держав.

Однак, в кожній державі існує національна система права, відповідно до якої існує і власна внутрішня система законодавчої, виконавчої і судової влади, які діють за принципами закріпленнями в конституційних положеннях. І тут постає важливе питання в спроможності правового зв'язку між двома правовими системами розв'язувати конфлікти, що можуть виникати за рахунок колізій між національним і міжнародним правом.

У світі, єдність процесу здійснення міжнародної і внутрішньої законності зумовлена правовою ідеологією примату міжнародного права, обраного державою. Остання у своїй конституційній та судовій практиці повинна реалізовувати свою політику щодо даного питання. Саме в практиці знаходять вираження конкретні засоби засвоєння міжнародного права у внутрішньому, які характеризуються тим, що надають міжнародним нормам статусу національних, а інколи допомагають приймати на їх основі відповідні національні акти. Доктрина міжнародного права такий процес називає трансформацією. Вона ж і поділяє трансформацію на пряму та опосередковану. Перша являє собою безпосереднє включення міжнародних норм в національне право, а друга – прийняття внутрішніх актів, що є відображенням відповідних договорів держави.

Поряд з проблемою приєднання сьогодні, в світі гостро постає питання про денонсацію (припинення) та зупинення міжнародних договорів. Його актуальність полягає в тому, що велика кількість договорів приймалася ще в ХХ столітті з урахуванням тогочасних економічних, політичних та соціальних потреб, і дія таких актів сьогодні гальмує процеси розвитку відповідних держав, оскільки вони не відповідають реаліям сьогодення.

Спробуємо з'ясувати, яким чином в Україні вирішується таке важливе для всього світу питання, взаємодії внутрішнього законодавства і положень міжнародного права.

Звичайно, якщо говорити на дану тему, то неодмінно треба починати з головного закону країни – конституції. Взагалі, прийняття Конституції України 1996 року мало величезне значення як для української, так і для світової спільноти.

Суттєвим явищем, що підтверджує міжнародне значення Конституції стала конституційна регламентація міжнародних договорів України, котра дає змогу визначити поведінку держави в світовому товаристві.

Основний Закон у статті 9 чітко закріплює, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства. В цій конституційній нормі, законодавець пов'язує поняття міжнародного договору з процедурою надання парламентом згоди на його обов'язковість, яку застосовують лише до публічно-правових міжнародних актів. Але що ж по суті собою являє ця «згода на обов'язковість»? Дуже часто її прирівнюють до такого явища як ратифікація міжнародного договору, однак, сама Конституція такого терміну не використовує. Його визначення можна зустріти у статті 7 Закону України «Про міжнародні договори України», як значення тієї самої «згоди на обов'язковість». Але її надання можливе не тільки шляхом ратифікації. Згідно до статті 2 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 року надання згоди можливе також шляхом «прийняття», «затвердження» і «приєднання». Отже, слова Конституції слід розуміти як сукупність чотирьох вище згаданих методів пристосування міжнародних норм до національної системи права.

Взагалі, концептуальний зміст даних положень українського законодавства виходить із характеристики притаманної демократичній правовій державі, що добросовісно і сумлінно повинна виконувати свої міжнародні зобов'язання, котрі з точки зору теорії міжнародного права, мають пріоритет над внутрішньодержавними.

На Україну як державу, що перебуває на шляху формування установленого демократичного законодавства, величезний вплив здійснює міжнародне право. Від належного розв'язання проблеми його взаємодії з національним правом залежить успішний шлях нашої країни до європейської і світової спільноти, де її законні інтереси мають стати частиною світової системи співробітництва. Отже, втілення в життя примату міжнародного права є для України певною політико-правовою гарантією становлення нормальних відносин з країнами Європи і світу, а також правовим засобом захисту її інтересів на міжнародній арені.